Pregaria.cat

Entrada

La segona conversió

Cap al migdia de la vida, entre les onze del matí i les quatre de la tarda del procés vital, acostuma a donar-se la segona conversió. No és un fet universal, és freqüent i sorprenent. No és d'ara, ja fa segles que se'n parla i sembla que avui torna a estar a la primera plana de l'espiritualitat.

Resulta que la primera conversió, o la maduració de la fe durant els anys de la joventut, respon en general a un profund desig del sentit de viure en una dimensió valorativa que transcendeixi la rutina i les sorpreses del creixement. Esdevenir feliç, integrar fe i vida, prendre compromisos de cara als altres, estimar i ser estimat, construir la pròpia casa, la interior, la familiar i la social... són realitats que acompanyen i motiven la conversió. Jesucrist es presenta com a model, com a amic, com aquell que apropa a Déu i vincula vida en comunitat d'Ell i de l'Església.

Aquest horitzó és de gran ajut durant els anys de consolidació i estructuració de la persona, la parella, la família, el treball i la comunitat.
Quan arriba, però, el migdia, amb el seu potencial de vigoria, capacitats, força i vitalitat, també és normal que es donin els primers avisos que el temps passa ràpid, que una cosa és celebrar els 40 i una altra els 50 i no diguem els 60, i que després és quan ets gran, prejubilat, jubilat... i en el millor del casos, una mica més savi. Això és el que sembla que passarà, encara que després normalment resulta diferent del que s'ha previst.

Aleshores, en aquest llarg migdia, és quan es pot donar la segona conversió. És una crida i una tasca. La crida és com la Veu que et suggereix, primer baix i després més fort, a abandonar-te en Déu. La tasca resulta una mica complexa, car estem fets a imatge del racionalisme de la nostra cultura i costa abandonar-se quan ens agrada tenir el control i sospesar les raons de tot. Aquesta crida pot ser tan insistent que porti a uns canvis profunds: deixar fer l'Esperit en nosaltres, obrir ulls i orelles a la realitat que ens envolta, anar substituint el jo pel nosaltres i anar augmentant la simpatia per la natura, les persones i especialment al Pare de tot. Ha començat la segona conversió, gràcies a Déu.

Jesús Renau sj